

L'IGNORANCIA

SETMANARI POPULAR MALLORQUI

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ
Jardí de la Reina, 19
Palma de Mallorca

SONARÀ CADA DIJOURS SI TÈ BUF A SES GANYES

PAGAMENT A LA BESTRETA
Un Trimestre, UNA Pesseta
Un número solt, CINC cts.

NOTES CURTES

Les Comunicacions marítimes

Hi ha dues classes de mallorquins, uns mallorquins de la Mallorca gran, de la Mallorca regenerada, altres de la Mallorca roqueta, de la Mallorca esquifida, substituïda per vils corrupcions.

Així es que tothom pren diverses posicions en el modo d'esser mallorquí, uns calmosos altres actius; uns revolucionaris en el sentit bò de la paraula, altres fosilissats. Uns mallorquins d'ensaimada, altres mallorquins d'esperit.

Els mallorquins d'ensaimada, els roquetistes, vengueren l'Islenya Marítima, la seva amor sa convertí en befa i en desamor. Ara pagau les conseqüències de la vostra venuda de la flota. No hi valen cants poètics ni cants d'anyorança, ni glosar si els barcos son més bells pintats de blanc o de negre, si semblaven cignes o de si semblaven endiots. Mos venerem i venuts estam.

Protestem del mal servici, però amb vergonya.

Ara tenim que viatjar pessimament. Talment si fossim porcs.

Se paguen els passatges a un preu exorbitant i se causa una serie de molesties enormes als qui tenen necessitat de viatjar sovint. Just es idò, que demanem una normalització i que nos rebellem del mal servici de vapors que la Transmediterrànea vol fer-nos sofrir i que vergonyosament noltros soportam.

Abans de la guerra hi havia un servici normal diari de comunicacions, de que avui estam mancats. I això que aiximateix cobra, la companyia una subvenció de l'Estat que els emunta una millonada.

Noltros estam dispots a no cessar, demanant que se normalisi aquesta anòmala situació, sent les nostres protestes cruës, tal com se produiran de la nostra natural i justificada indignació.

R. FONTCUBERTA.

PROSA AL VENT...

Exposició Ramos

Feia temps que no havien vista una exposició tan completa com la d'en Ramos, jove cubà, que presenta les seves obres en el saló de «La Veda». El pinzell ha omplert

les teles amb temes mallorquins, ben escuits; ben enquadrats i ben suggestius; hermoses cales, enreviscolades soques d'olivera, dantesques penyes i encastellats roquissar. Tot paisatge, paisatge amatent, colrat, or de Mallorca.

En Ramos es un pintor de la realitat; res de idealismes ni compliments a altre escoles, es perceb en les seves teles, tot está fet sincerament, amb gran sinceritat, i cada tema es vivent i profundament sentit. Dins el seu realisme hi ha un'ànima i un gran sentiment! el sentit de la naturalesa creada. Presenta les coses tal com son, sense cap aditament ni resta, i amb tot, res més enfora de la placa impressionada.

Nos fa l'afecte de que En Ramos no ha vist pintura, ni vol veure'n; el seu pinzell nos mostra el sofriment, la lluita, l'esforç per aconseguir la visió; es ell un deixeble de si mateix que treballa arduosament per poseir la perfecció del seu sentiment. Així es que a les seves teles més fa relleu la tècnica que la visió, i entre tótes hi ha una graduada escala ascendent, que's mostra principalment en l'ambient i la coloració.

Presenta teles i notes. Parlem de les millors:

«El Salt del Molinet» es una tela gràn, un olivar en ombra al primer terme i al fons un espadat de roca viva a ple sol. La roca es plena s'ensisos, lluminosa i valenta.

El pinzell hi corr sense por i amb gran netedat; en camvi les oliveres, si bé estan ben acabades i treballades amb tota consciència a les soques, el fullatge te bastant que desitjar; el pintor hi ha abocat amb l'espàtula tota la mescla inútil de la paleta, amb ella ho ha arreglat i després amb el pinzell tonalísat la pasta. En conjunt es una tela hermosa i entonísada.

«Cala Sant Vicens.» Un segon terme lluminós i uns pins dins l'ombra, ben dibuixats, massa negres i amb hermosos avinagrats.

«Oliveres de sa Vall d'En Marc.» Un quadro sincer i tamísat amb una serralada al fons; hi ha una soca ben acabada i encara que un poc freda, bellament natural i feta amb estima. Es per ventura una de les teles millors, ja que dona una gran sensació de les hores blanès de Mallorca, amb llunyanies i gran ambient. S'hi respira l'aire a plé pulmó.

«Les Ausines d'el torrent» amb un brançatje fet amb por i desconcertació; en camvi la terra, ombra i clars, son molt acertats.

Les notes més notables són les 14, 15, 19, i 25, totes de soca, cel i mar; unes vigoroses,

altres més tímides, pero totes de bon afecte tècnic i gran colorit.

La resta es del munt, hi ha coses que no poden passar i altres que están millor.

Recomenam a n'En Ramos, que deixi amb absolut els ocres i els sienes.

Rebi el pintor la nostra sincera felicitació.

En Ramos será un bon naturalista, res de classicismes, ni futurismes, ni colorismes, ni impressionismes, vol dins el seu sistema. Será un gran autor de la realitat i del sincerisme.

L'ambient i las roques el dominen i ell domina.

L'AURA DE L'ILLOT.

Ciutat de Mallorca—Octubre—1919.

Un viatge per fora Mallorca

II
Barcelona es bona si la bossa sona.

El sol, de bon demati ha guaitat damunt la mar, damunt la mar sense fi.

El vapò amb bon caminar tot dret enfila la proa cap a la terra de lluny.

Un delfi escriu amb sa coa.

El corn del vapor retruny.

El mareig d'anit passada com boirada s'es desfet.

L'hermosa dematinada del camarot ens ha tret.

La-la fi, dins la boirosa llunyania, surt a llum.

la vila més populosa plena de renou i fum.

Ja hi som! Ja el seu dit ens mostra el gran Colom, el gegant,

que sembla diu: «A ca-vostre, no passeu, no, més envant.»

Però el consell no penetra dins el nostre seny. Atrau-

tant, la bulla, que per retre nostra fúa... ni un gegant.

Amb pas lleuger del qui vola, i entre camalics a cents

mos fan devallar la sola amb sempentes de tots vents.

Per la Rambla assolada pujam, l'aroma aspirant

de tanta flor escampada, hermosa als ulls, i fragant.

El passeig s'allargaria... mes sentim els ratolins

que mos diven qu'es grandfa
i demanen garrovins.

Jus a-sullà unes tauletetes
mos conviden. Seim. Cridam.

Vé un moço amb *faldetes*
i *quelcom*, li demanam.

Mos du panets, i una taça
de café amb llet... i al pagar
hem compresa l'amenaça

d'En Colom... Pots preparar
si vols Barcelona bona

i no vols fer mal paper
la bossa que més bé sona,

qu'aviat se'n va lo que hi té.

Seguirem tot lo sant dia

fent feines i passetjant

i a l'hora en que'l sol moria

som a dins un tren gegant.

Vaja un dia! I no fineix,

fins qu'al vespre, vora mar

la lluminaria apareix,

de *Tarraco* on hem d'estar.

Ja hi som! I a la bona fi

rebertats i buits de bossa

i amb la mirada confosa

mos n'anarem a dormir.

L'OIDOR.

A Lluch anam

Quant, dins l'Octubre de l'any passat, vatz tenir sa desgracia de rebre per cameua s'inoportuna visita de sa *gripi*, sa meua dona, que no se vol morir per ara, i que se cura, a forsa de prendre oli de resino, que a les hores valia més qu's *xicolati*, apesars d'esser assistida per tres metjes diferents, va prometre anar a Lluch a donar gracies a la Mare de Deu.

Vos he dit que va prometre anar a Lluch, però no va pensar a prometre qu'ella pagaria es viatge, lo qual era un gros inconvenient, si be se mira. Es cas entès, sa meua bossa havia de cumplir, i com que jo som la mar de bo, encara que m'estiga mal dir-ho, això no tenia més inconvenient sino que estava més net qu'es trispol de Plassa, quant está net, que no hi está mai, tot degut a sa pujada de ses subsistencies que per noltros ha estada més aspre que sa pujada de sa llangonisa de partdemunt es salt de la Bella Dona.

Ja diu un adagi que *a sants i a minyons no prometis que no dons*, i per tractar-se de la Mare de Deu més venerada de Mallorca, volguerem cumplir a conciencia, comensant a desarrollar els nostros plans econòmics i expedicionaris, a principis de l'any 1919.

Un carruatje, segons en Tòni *Puput* costava deu duros l'ultim, i deu duros avui en dia son cinquanta pessetes justes, cantidat fabulosa i més que suficient per anar a descubrir les Amèriques. ¿Qui és es guapo que a Mallorca té cinquanta pessetes dins una rua des calaix, exceptuant en Verga o en Fernando? Persuadits que per aquest camí no hi aniríem, cercarem *cirineos* que mos ajudasen a portar la creu....

No va esser *allò* de que posassem papers pes cantons demanant qui vol anar a Lluch en comandita, però va esser *allò altre* de

demanar a cada conegut que mos saludava. ¿Que vols venir a Lluch? Voluntaris no'n faltaven, però un hi volia anar en tren, s'altre en carruatje, s'altre a potó, s'altre d'ivern, s'altre d'estiu; un volia partir en dimecres, s'altre en diumenge i no faltava qui feia qüestió capital no mantenir es cotxer. Així anarem passant mesos, fins a final d'Agost, apurats de tot, celebrarem concili jo i sa meua dona (i s'ase va a davant per modestia i com a cap de familia), resultant de la junta, tenguent-hi veu els meus infants, però no vot, de que havíem d'anar a Lluch, encara que fos a peu i sense dobbés.

Per no fè aquest *sacrifici*, fent de Sant Cristòfol i amb dos infants demunt es coll, no se quin sant va esser que m'inspirà sa gran idea de manlevá quinze duros a un amic ja qu'encara ne queden de beneits ¿Per quant son els amics sino per ses grans ocasions? I aprofitant sa gran ocasió, dia cinc de setembre, a les nou del vespre, meridià de sa Plassa de Cort, prèvia confecció d'una novela pitjor que per entregues, en Perico, un amic meu, que té s'ale que li put i una tia xorca, me feia solemne entrega de quinze duros en pessa, de los quals posteriorment n'hi va haver un d'alicantí amb fui i un de sevillá amb s'etericia.

Ja tenim la Seu plena d'ous. Creis que en Sagrera, per fer la Llonja, no fe tants de números com jo vatz fer en vint i quatre hores antes de partir acabant per cremar els papers, de la propia manera que n'Hernán Cortés cremà els seus barcos. I cap a Lluch partirem, disapte dia sis, en so derrer tren, sense més emparo qu'es de Deu i sa Mare, amb quinze duros, dos d'ells tarats i una càpsa de cinquanta de s'estany de s'Estació.

Fins a Santa Maria tot va anar com una seda; però a s'aturada d'aquest poble, un infant me demanà aigo, i me vatz veure an es cas de cridar un bergantell qui se passetjava amb una gerra plena i un tassó buit. Jo me creia, piadosament pensant, que aquest fulano heu feia per cumplir una obra de misericordia; però se coneix que a Mallorca ja fa estona que a la Misericordia acabaren ses obres.

—Val cada tassó una pessa de dos—me digué es bergantell quant ja mos n'haviem clavat un.

Intranquil des preu, vatz voler sabre com era aquella aigo tan cara i si es tassó tenia sorpresa, però, repetida sa racció, resultá qu'era com s'altra, un poc menos fresca que moltes, i en quant an es tassó, ni sols el donaven a caramull.

Arribarem a Inca fosca negra, i jo, que ja hi havia estat altres vegades, si be de bell de dia, volguent fer de Pere Mateu, ja m'he carregat s'infant més petit, i en lloc de prendre per un carrer, prenc per un altra. I partint en direcció equivocada; camina caminarás, deia jo a sa meua dona.

—En trobar l'Iglesia, ja estam salvats, perque a davant hi ha una fonda.

¿Iglesia m'heu dit? Jo crec que aquell vespre els inqueros l'amagaren perque els *transeuntes* no la vessem. Volta qui te volta, carrers i més carrers i no veiem ni campanar ni

campanes. Cansats i morts aturarem un brigada.

—Senyor, no mos diria si anam be per anar a l'Iglesia.

Es militar mos mirá de prim compte. Com a *be* ja hi anavem, pues duíem sa roba dels dies de festa; ara lo que, a parer seu, teniem que rectificar, era sa direcció, completament oposada.

Gracies a ses seues indicacions trobarem l'Iglesia i s'Hotel Domingo.

Anar en disapte a s'Hotel Domingo, era lo que se diu un colmo, i es colmo va esser que sense tenir en compte lo de *dar posada al peregrino* mos despediren un poc menos que a la francesa amb l'escusa foradada de que, com que lo endemà hi havia toros a Inca, tenien toreros, fins i tot penjats an es porxo.

Ja dispost a tot, inclús a dormir en es Mercat de sa llana, recalarem a Sa Fonda de Espanya a on trobarem el celubert. Tenien també un viver de toreros, però sa madona d'allà es tant simpática i complacent, que, no tant sols no desempara els cristians, sino que, encararlos alaba. A mi, totduna que me vé, ja me va dir que sabia qu'era un escriptor, i més content que un ca amb un os, sols per fer veure que un escriptor d'avui en dia no es un qualsevol i fins i tot pot sopar, al revés d'en Cervantes qu'es vespre que acabá el *Quijote* fe es dijuni de ses tempores, vatz demanar quatre raccions de sopes de brou, quatre de pollo rostit i fruita a voler. I tots plens de panxa, i acompanyats d'un práctic anarem a llogar carruatje per s'expedició, cloguent fracto per dotze pessetes i mitja, i quedam entesos que mos cridarien an es quarto número 5 (qu'era es que momentaneamente usufructuavem) a les quatre de sa dematinada.

Deixau-me dormir un poc i la setmana qui vé sabreu la resta.

PAU DES PLA.

La becerrada de "La Veda,"

—Te dic que son massa toros per aficlonats.

—No tengues por, tots els que han de *torrear* saben lo que es fan, i además hi ha en Torquito que servirà de providencia.

—Sobre tot; ja hu veurem.

Aquestes i altres converses se sentien per tot arreu pocs dies abans de diumenge passat. La *becerrada* de La Veda prometia esser una cosa mai vista.

Jo per la meua part estava tot entusiasmat: el diumenge demati vaig arribar a tenir el coll que me feia mal de tant de mirar a l'aire per veure si els niguls se determinaven a tocar el dos. A la fi deve's les dotze i mitja canviá el vent, lo qual feia esperar que faria bon cap-vespre.

Devers les dues amb lo dinar a la boca me espitx cap a La Veda, i allà me diuen que la *corrida* se farà.

Altre cop per amunt de cap a cases, i venga donar pressa a la dona perque es vestís aviat i poder aglapir un bon lloc....

La plaça de toros presentava l'aspecte de

les grans solemnitats, palcos i graderies estaven plenes de gent, i belles demiseles feien que la plaça semblàs un inmens bouquet que enlluernava amb els seus colors i embaumava amb un perfum de esquisida poesia.

Sis becerros del Duc de Tovar, torejats per distingits aficionats d'aquesta capital era el plat que mos oferia La Veda.

Els toros estaven ben presentats, especialment un negre *corni-gacho* i un *colorado*: més que *becerros* eren *novillos* ja fets; els altres quatre no eren tan grosos, però tots estaven ben armats i compliren bé en totes les sorts. Entraren en els cavalls sense necessitat de tapar-los la sortida.

De els toreros i picadors, no sé que vos tenc de dir: allò no eren aficionats, sino verteders *fenómenos*. Tots demostraren valentia extrema, i coneixement del difícil art den *Cúchares*.

En Guerrero va saludar el seu primer en tres *verónicas*, *templando y mandando como los buenos*, *hizo un quite en un caída al descubierto y lo remató tocando el testuz*. En la hora suprema hizo una faena de *muletá vistosa y eficaz sin perder la cara del BURÓ que derrotaba, dió pases naturales y de molinete y entrando recto como una vela dejó una estocada contraria (de tanto arriarse) que acabó con el bicho*. A su segundo que llegó difícilillo a la muerte lo toreó con la izquierda y aprovechando la primera igualada metió una hasta los DÁTILES y descabelló al segundo intento.

El simpático Gorki hizo en sus dos toros una faena de valiente, toreó a su segundo por *reboleas y pretendió acabar con un farol que resultó apagado por irsele el toro*. Despachó a su primero de un volapié estupendo y a su segundo con dos medios caídas.

Ripoll es el aficionado fino i elegante que todos conocemos y el domingo nos demostró en su primero que estaba bronco y derrotaba que era un gusto. Lo que vale la serenidad y el conocimiento de lo que se hace. La faena en su segundo fué muy vistosa sin calando pases de todas marcas, se perfíló a dos pasos citó a recibir y salió por la cara, dejando una media delantera que hizo rodar al bicho...

Això era lo qun esperavem veure diumenge pasat; però... a la Veda son així com Deu els ha fets, i si bé es veritat que a les dues hi havia la música que anunciava la *corrida*, a les dues i mitja sense cap motiu convenient, la suspengueren, quedant en ridícul davant tothom i prenguent el pel an el públic, cosa a la que no hi ha dret, ho mirin pel costat que vulguin. No crec que el públic hagi donat mai lloc per que la Veda li fes l'endemesa que li va fer, tractant-lo sense cap classe de consideracions; i jo que no som ningú, protest energicament de la manera d'obrar dels senyors de la Junta que tal desconsideració tengueren en vers del bon públic de Palma.

UN CONTEMPORANI D'EN CÚCHARAS.

Sospir

Que tendrà la vista que sols de mirar-me
Fa tornar ma cara d'un altra color?
Qué tendrà, digues-me, no vulguis matar-me.
No vulguis que s'empli mon cor de tristor.

Explica-m'ho amb frases plenes de dolçor,
Amb frases que diguin que vols estimar-me,
Amb frases que donguin consol a mon cor,
I a un cel de delícies puguin transportar-me.

Més... no parlis... calla; no'm dons amargura,
Que'mb eixes mirades que tant fan sentir,
No hi valen paraules que'mb tanta dolçura

puguin explicar-me lo que'm volen dir.
Mira'm altra volta; mira'm amb ternura,
Que'l cor, quant me mires exhala un sospir!

JOAN LLABRÉS.

Maig de 1919.

Preniu llum... de na pintora

(Un gran anunci)

No hi ha com els Americans! Son els homes de les grans idees! No hu creis? Vet aquí una mostra.

Un dia, ja fa bastant de temps, no se senyala l'època, havien de penjar un homo.

Poc temps abans de executar-lo, se presenta un subjecte qui demana parlar amb el sentenciàt. Du els corresponents permisos i se'l deixa passa.

Despres de breus moments surt aquell bon senyor, i sols se varen entendre les sigüents paraules:

—Entesos?

—Entesos. Donau els 25 duros a la meva dona i jo faré la resta.

—Bé ido. Adeu.

Vengué l'hora execució. Abans de posar-l'hi el dogal an el coll, demana per dir quatre paraules. Se li dona permis i, girant-se cap a la gent qui de gom en gom omplia la plassa, va dir:

«Vaig a morir. Vaig a presentar-me a davant Deu. En aqueis moments tan terribles no me creureu capaç de dir una mentida. Idò bé, sapigau que els millors xocolates que fins ara se coneixen son els fabricats per en Fulano.» I va dir el nom d'un fabricant. (i?)

Dit això s'entrega an el botxi, qui va complir amb son dever.

EL BUSCARET.

UNA BROMA

Eren sis companys inseparables qui estudiaven a Barcelona. Seguien la mateixa carrera, estaven a la mateixa casa de despesa i freqüentaven els mateixos cafés i llocs públics.

Tots eren trempats ferm per una broma, i les sabien fer de bon gust, però el qui duia la doma, era en Jordi, l'últim qui entrava a classe i el primer qui'n sortia quant el professor pronunciava la frase ritual «*Pueden retirarse*».

Un diumenge quant estaven per a sortir, notaren que faltava en Nicolau, un jove alt, de més edat que'ls altres, amb tan poc coneixement com ells i amb una bella barba

rossa com si fos de fils d'or, i que era l'enveja de tots els condeixebles.

Allavors s'usava la barba entre el jovent, i la suprema aspiració d'un estudiant, era tenir-ne ben poblada i dur-la ben cuidada.

Tots extranyaren molt l'ausència d'en Colau en aquelles hores; però en Jordi amb aire confidencial digué que ell en sabia el motiu. Plens de curiositat tots el mogueren a preguntes, fins que a la fi confessà que en Colau se volia llevar la barba, aquella barba tan desitjada i més envejada que si fos un tresor. Tots se rebel·laren quant aquell propòsit, i se disposaren a fer pagar car aquell *crim* i a pendre'n venjança.

Pensa qui te pensa a la fi en Jordi exposa un pla qui agradà a tots. Esperarien en Colau a l'hora de dinar. La criada en obrir-li faria de no conèixer-lo, ell s'enfadaria i faria sortir els companys qui tampoc no'l reconixerien. Ben pensat!

Donarem instruccions a la criada, recomençant-li sobre tot seriedad i que anàs alerta a esclafir de riure, i esperaren, plens d'impaciència. En Colau no arribava mai.

A la fi senten un cop de campaneta, i un altre i un altre seguits. Es ell! I guaitaren i escoltaren.

Sa criada tota ceremoniosa deia an el qu'era arribat:

—Passi, passi a la sala.

I totduna que l'hagué deixat, sortí que no podia aguantar de rialles i digué an els estudiants que efectivament era en Colau i que anava sense barba.

Esperant que se impacientaria i protestaria de tanta cerimonia, el temps passava i en Colau esperava tot tranquil dins la sala. Agullonats de curiositat, caminant de puntes, guaitaren p'el forat del pany un darrera l'altra, i... en Colau seia tranquilament, girant-los l'esquena i llegint un diari.

En Jordi s'indignà de tanta calma, i per fer-la-hi perdre, roda clau i el me deixa tancat; però aquí el presoner perdé la paciència, i volguent sortir i no poguent, començà a pegar cops de puny i potades a les portes, sense conseguir res més que ferles cruixir.

En Jordi tot tranquil des de fora, deia:

—Pica, pica; que en aquesta casa tots son sorts, i per sortir d'aquí haurás de pegar tants de cops com pels has deixats a ca'l barber. Aquest es el càstic que donam an els desagraïts. Ves qui te feia llevar la barba, a tu!

Amb això tocaren la campaneta, i la criada anà a obrir, i entra en Colau alegrement, lluint sa bella barba rossa, arreglada i perfumada de fresc.

Tots en romangueren astorats, i passada la primera impressió, en Jordi pensà en el qui estava tancat i li anà a obrir. Tot furiós en surt un senyor qui sense encomenar-se a cap sant, ensivellà dues galtades ben renoueres an en Jordi.

Era el seu germà gran qui era anat a veure-lo, i no duia barba ni mostatxos, i la criada l'havia confús amb en Colau.

Hi hagué explicacions, i tot queda compost, fora la cara den Jordi qui romangué vermella i una mica inflada.

V. DE CAMPFLORIT.

Esquits i espíres

Un altre dia ja nos ocuparem d'uns articles que publica *La Almudaina* sobre «Mallorca y el turismo.»

Després de demanar una pila de coses, cap d'elles impossible, totes molt bones de realitzar, diu l'autor dels articles que son com una especia de programa mínim necessari i imprescindible per Mallorca.

Angelet! No sab a quin país nos trobam? Que no es recorda de les enseimades i la pasta de sobrassada?

Turisme?.... Electricitat, tramvies elèctrics, vapors-correus, carreteres, ferrocarrils, guardia urbana, bones autoritats, subsistències...

Si els nostros primers pares Adam i Eva tornassin venir al món, i fossen trets de bell nou del paradís, segurament demanarien per venir a viure entre nos. Si no, a quin país del món estarien més bé que a Mallorca?

Tots els serveis públics van com van.... i viva la Pepa!

Quant no es l'electricitat i els tramvies elèctrics, es la Companyia de ferro-carrils qui abusa de la paciència del públic. El mateixos maquinistes diuen que no saben com no succeeixen desgracies a cada instant. Lo cert es que no passen cap setmana sense tenir una averia o altre. Fins que n'hi haurà una de grossa, no mirarán de posar-hi remei.

Encara haurem de desenterrar aquella frase: *en vols d'Oli?* d'en temps de D. Pasqual.

Lo cert es que quant arribará a Mallorca aquell ditxós oli que el nostro magnific ajuntament té comprat a València, haurem de fer festes amb Te-Deum i tot per donar les gracies a Deu de la seva arribada.

Si no fos ja ben provat per ses eminencies mèdiques de tot lo món, que els mallorquins som de pasta d'ensaimada bastaria per demostrar-ho, la tranquilidat i la calma dels comerciants i tot-hom en general, en lo de les comunicacions marítimes.

Es vergonyós lo que passa a Mallorca. tot está supeditat als interessos creats de les grans companyies... romanonesques.

Si mai l'Ajuntament ha obrat bé o pot esser amb massa prudencia es en lo de la *ex-Isteña*.

Lo que s'hauria de fer es, tot el comers en massa un dia assenyalat tancar una hora, i anar en manifestació pacífica al Govern civil per protestar contra aquestes companyies explotadores que fan rics als polítics a espal-les del poble.

SE GRATIFICARÁ

Ab un durillo d'or a tota persona de seny, que, els diumengès a vespre, quant no tindre electricitat, se passetji ab un llum d'encruia encès, pel Pas d'en Quint.

O al qui podrà posar dins el cap de qualque retgidor *la mania* de fer-hi posar un llum de gas.

AGUDESES (?)

Així mateix, adesiara un troba alguns anuncis ben bons; deixant a part aquell tan conegut: *Se ha perdido un imperdible....* Ve'n t'aquí un per mostra.

El nostro diari matiner, deia l'altra diassa: **MEDIO**-oficial, se necessita, etc....

Y de l'altre mig qu'en fan?
Ya ho val ab aqueis castellenusos!

EL BUSCARET.

IMPORTANTES MILLORES.....

Pensam introduir-ne en el nostro diari, gracies a la constant protecció que rebem dels nostros lectors. Ja tenim encomenat a Barcelona un tipo nou de lletra. A pesar de les grans despeses, (el paper encara el pagam al 1250 per cent més que abans de la guerra) no reparam en sacrificis. Si es necessari fins i tot arribarem a publicar números de quatre pàgines diaris *cada dia*.

(No volem esser manco que'l diari del matí)

L'IGNORANCIA es atrevida.

UEP, BONS OBRERS!

Ja s'es oberta l'escola nocturna del carrer del Socors, n.º 19, i de la plaça de l'Olivar! Desde dilluns passat, dia 6, de 7 y mitja a 9, ja funciona. Anau-hi, tots, i rebreu sana instrucció!

A l'escola! A l'escola! Que sols ab una bona educació defensareu els vostros interessos!!

CONCURS

Seria necessari obrir-ne un i premiar el millor manual d'urbanidat i cortesia que fos presentat, *para uso y abuso*, dels novells *Guardias Urbanos*, per evitar que quant han berenat se torquin les mans per les parets, com noltros meteixos hem pogut veure.

TRENCA-CLOSQUES

CAVILACIÓ

T 15
18

Salut i bona sort, que Deu mos do.

EN JOANET DE SA GERRA.

Solucions del número passat:

A la tarjeta.—Bona terra, bella gent.

Al Quadrat.—Prat, Roma, Amer, Tart.

UHI!

UN ALTRE ESCOLT DE DOS CENTIMS!

Bons trenca-closquès! Jo estic molt enfadat! Faig un morros d'un pam! Aqueixa setmana no he rebut cap solució. Trobau que's de fer això? Trobau voltros que un home qui se crema les celles, i se buida el cervell per donar-yos trenca-closques, ha d'esser pagat d'aqueixa manera?

Ala idò, veam si me llevau s'enfado enviant solucions i trenca-closques.

I no vaig de bromes, que si no feis bonda no anirem a les titeres.

EN JOANET.

Tip. de S. Piza

Segons un dels catorze punts d'en WILSON

QUI NO ANUNCIA NO VEN

No més s'admetrán anuncis de cases bones i de prestigi. * IGNORANTS: No compren abans de visitar les cases que anuncian

Argenteria REY

la més anomenada de Ciutat

COLÓN, 23

Or, argent i plati

Orfebreria relligiosa.—Joiés artístiques.—Objectes de servici de taula i tocador.

MERCERIA

GIL PANADÉS

Sucesor de MARÍA JAUME

QUINT, 12

Sucursals: Jaume II, 1 i Brossa, 2

Dibuixos, pintura i brodats a la mateixa casa.

Perfumeria ROYAL

Colón, 5 i Baratillo, 1

* PALMA DE MALLORCA *

Productes de perfumeria, els més selectes del país i estrangers. — Paraigues, guants, corbates, etc.

Tot de classe superior i a bon preu.